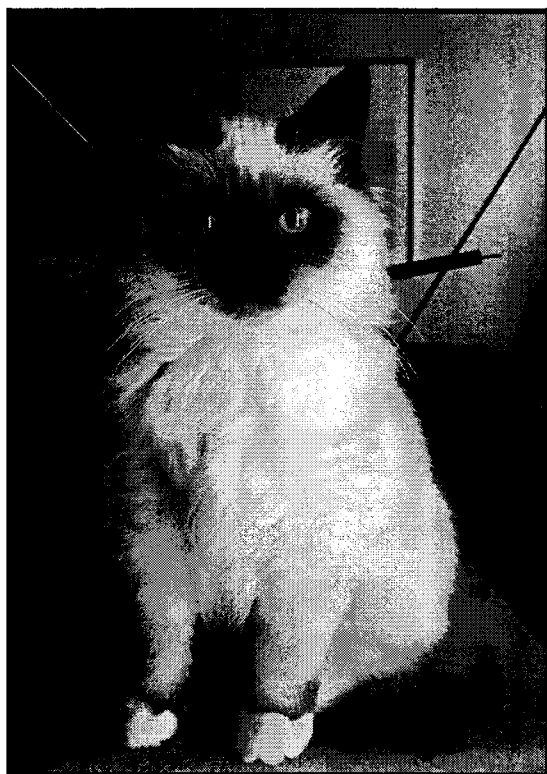

Flytten till andra sidan jordklotet

Hösten 2001 ringde Ulrika Olsson till oss, hon hade besök av en uppfödare från Nya Zeeland, Zena Pigden. Zena ville väldigt gärna träffa birmauppfödare samt skogisuppfödare då hon nu var på snabbvisit i Sverige. Zena hade tidigare köpt en Maine Coon, Pelle, av Peter & Ulrika, och skulle nu köpa en till. Men hon födde även upp birmor hemma i Dunedin, under prefixet Appleblossoms, och var intresserad av hur birmorna såg ut hos oss.

Ulrika och Zena kom, tittade, granskade och pratade katt ett par timmar och hastade sedan vidare. Zena gjorde Sverige på ett par-tre dagar, innan hon for tillbaka till släkten i England och sen vidare "down-under".

Vi höll sedan sporadisk kontakt, ett mail då och då om kattungar, utställningar samt att vi mer och mer började prata standard, genetik, silverbirmor, ja det mesta inom birmavärlden. Vi letade redan då efter en ny birmapojke till huset, och vintern 2001-2002 kom ett erbjudande från Zena; ni får gärna köpa en birmapojke av oss. Det var ju ett fantastiskt generöst erbjudande, men efter mycket funderan-

de och ångest sade vi nej tack. Anledningen var skillnaden i birmastandarden mellan våra organisationer. Då jag granskade den Nya Zealändska standarden såg jag att man strävade efter flata pannor, medan FIFe standarden säger "slightly rounded". Och "slightly rounded" är väl knappast de ord man använder då man skall beskriva birmans panna idag, i Skandinavien.

Tyvärr tenderar pannorna att bli allt flatare, och med rakare profil, fastän vi strävar efter rakt det motsatta, och det klart uttrycks i vår rasstandard. Så att då köpa en hane där det till och med uttrycks i den skrivna standarden att pannan skall vara flat, det vågade vi inte. Vi har tillräckligt med "platt-skallar" utan att ens ha det som målsättning för vår avel. Så vi sade nej tack, och jag försökte förklara varför, och sedan gick det många mail fram och tillbaka där vi diskuterade birmans utveckling från 40-50 talet i Frankrike, och den första skrivna standarden. Någonstans på vägen har det skett en gradvis förskjutning i skrivningen inom olika förbund, kanske en anpassning till den faktiska verkligheten?

Vi pratade vidare, och till slut kom frågan som jag definitivt inte väntat mig; "får vi köpa en hane av er då???" Det var oväntat, efter vår standard- och typtidiskussion, men visst, blev det någon som passade så... tänkte jag. Att det skulle bli någon som var OK räknade jag INTE med, så det var ju faktiskt helt lugnt att säga ja. Dessutom ville vi inte skicka en ensam kattunge hela den långa vägen, utan att det skulle i så fall vara två stycken. Så var det ordnat, tänkte jag, nu säger de självklart nej! För att köpa två stycken på en gång... det var ju ändå en hel del pengar det handlade om.

Och de säger; "inga problem vi tar två!!"

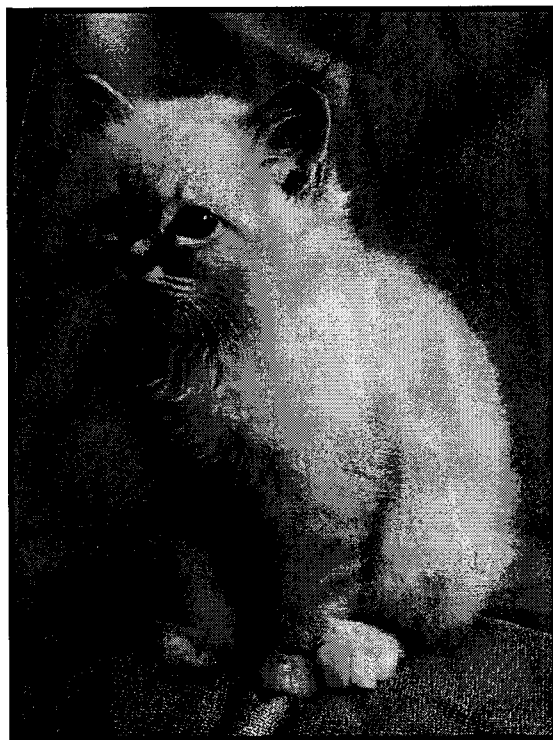
Hmm, det hade vi inte väntat oss...men nästa stötesten var ju då att det skulle bli två bra/OK kattungar som skulle födas inom samma period, för att bägge skulle kunna åka tillsammans. Och att samtidigt få två stycken som var så pass bra att de kunde exporteras, på våra få kullar per år...nej, inte en chans!!

Flytten till andra sidan jordklotet

Så fortfarande helt lugnt, det skulle inte bli några kattungar från oss som åkte hela långa vägen, och jag skulle slippa oroa mig så jag blev tokig!! Dessutom slapp jag ju på detta lite "snygga" sätt säga; nej, vi vill inte exportera. Det är ju alltid enklare att hävda att man inte har kattungar som håller kvalitetsmässigt, för det är det ju knappast någon som kan säga emot ens egen bedömning av egenuppfödda ungar.

Vintern 2002/2003 hade vår nye pojk (från Norge, tyvärr även han rätt "plattskallad") tränat ordentligt på våra damer. En hona hade vi parat med en hane från Kerstin Zimmermans experimentavel. Sammantaget föddes det 11 hanar samt två honor här i huset!! Nu kom mailet från Zena; "NU måste det väl i alla fall kunna bli två pojkar åt oss!!" "Mja, vi får vänta och se", blev vårt svar, fast nu började det kännas lite i magen.

Pojkarna växte och växte, och såg... ja, rätt OK ut! Gud, vad hade vi gett oss in i?? Det hade väl varit enklare att bara säga NEJ, vi vill inte skicka två kattungar runt hela jordklotet.

Nu ringade vi till Peter & Ulrika och frågade; "Hur gör man??" De hade ett par månader tidigare skickat en Maine Coon hona till Zena, så de borde ha det hela i färskt minne (tyckte vi). Ulrika förklarade frankt att hon tyckte det varit så himla jobbigt, att Peter fått sköta det hela! Tack för det, det gjorde ju inte att min magvärk minskade!

Så Peter blev utsatt för ett veritabelt förhör om proceduren att skicka katt till Nya Zeeland, vilka papper, eventuella vaccinationer, tester, när skall flyg bokas osv osv

Och pojkarna växte och såg fortfarande OK ut... Bilder i massor mailades över till Zena, Dot och Paulette och för varje omgång så "hittade" jag något som jag inte tyckte om på någon av pojkarna. Allt fotades ur alla upptänkliga vinklar. Till slut gjorde jag en egen liten hemsida som hette NZ-boys, där alla bilder lades ut. Det blev enklare än att maila en gång i veckan.

Plötsligt var de i 10-veckorsåldern, började bli riktigt slyngelaktiga och "urväxta" samtidigt som det var dags att börja fundera på bokning av transport. Verkligen "the point of no return"!!

Dags för stora granskningen, en birmauppfödare vän tillkallades som opartisk granskare, hon vred och vände och tyckte att de var väl rätt OK. Men jag tyckte just då att det bara var fel; för stora öron, för dålig haka, platt skalle (fast det gjorde kanske inte så mycket), kort svans... ja, det mesta som kunde vara fel var det! Men ögonfärgen var helt otroligt bra!!

Då sade Paulette (via mail) : "Sluta nu!!! Vi skall ha pojkarna!!"

OK då!

Nästa steg i proceduren blev att plocka hem alla dokument som behövdes. Plocka hem innebar att jag gick in på MAFs hemsida (Ministry of Agriculture and Forestry, New Zealand) och skrev ut *Import health standard for the importation of dogs and cats into New Zealand from Sweden*. Detta var en noggrann beskrivning hur exporten skulle ske, samt de nödvändiga veterinärdokumenterna.

Flytten till andra sidan jordklotet

Sen läste jag, och läste igen, ringde Peter och frågade och läste igen. Till slut tyckte jag att jag hade det hela tämligen klart för mig och skrev ett noggrant tidsschema för kissarnas sista månad i Sverige. För det var mycket som skulle ske, efter en specificerad tidsplan.

Det första var att försöka boka transporten till Nya Zeeland, ca 5-6 veckor framåt i tiden. De skulle åka med British Airways, och man kunde endast preliminärboka flighten, och få definitivt besked ca 2 veckor före avfärd. Allt sköttes via SAS Cargo, som var otroligt hjälpsamma och proffsiga.

Vi fick ett preliminärt datum, avfärd fredagen 26 september med ankomst Dunedin söndagen 28 september. Och med detta datum så startade nedräkningen (och vi bad en liten bön att avresedatum inte skulle ändras). Tid bokades också hos gränsveterinären på Arlanda, den 26 september.

Då jag läste genom pappren ytterligare en gång så jag att det stod att transportboxens frontlucka skulle vara *tass- och nossäker!* Detta innebar ar att gallret i fronten skulle vara så "finmaskigt" att inte ens en liten kat-tungetass eller nos skulle kunna stickas ut. Och hur fixa det?? Jo, vi satte fast myggnät framtill på luckan, vilket fungerade alldeles utmärkt.

Den 30 augusti togs ett avföringsprov på bägge katterna och skickades till SVA, Uppsala. Det som skulle kollas var att de inte hade hakmask eller hakmaskägg. (Prov 1 inom 30 dagar före avfärd, prov 2 minst 14 dagar efter prov 1)

Den 8 september avmaskades bägge pojkar-na med Droncit. (Inom 21 dagar före avfärd) Den 14 september togs nya avföringsprover, det var det andra hakmaskprovet, som också var negativt.

Den 19 september behandlades bägge mis-sarna med Frontline (detta skulle ske inte mer än 10 dagar men inte mindre än 2 dagar före avfärd).

Den 23 september avmaskades de igen, denna gång med Banminth (inom 4 dagar före avresan)

Under tiden hade Zena, Dot och Paulette an-sökt om ett importtillstånd för missarna, och skickat till mig.

Den 23 september var vi också till en veteri-när för en besiktning av katterna, och denna besiktning skall göras av en "Government Veterinary Officer", t ex en distrikt- eller läns-veterinär. Då kollas att de är friska nog att åka samt att de är ID-märkta, och alla prov-tagningar samt avmaskningar skall skrivas in i veterinärintyget. Sedan så många officiella stämplrar som möjligt på dokumenten! Denna besiktning skall ske inom 4 dygn före avfärd.

Flytten till andra sidan jordklotet

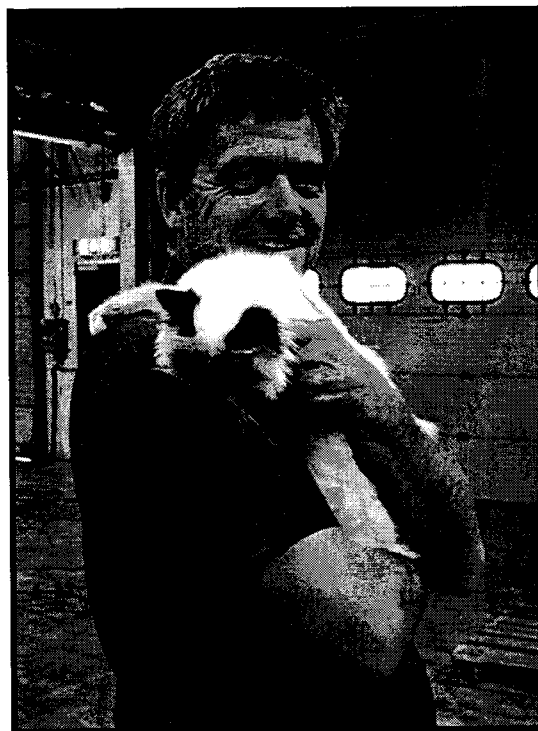
Den 24 september faxade jag ner samtliga dokument rörande exporten till gränsveterinären på Arlanda;
Stamtavla
Transfer
Analyssvar från SVA
Dokumenten från officiell veterinär
Importlicens från Nya Zeeland
Detta för att gränsveterinären i förväg skall kunna kolla upp att alla papper är i ordning, så att när man väl är på plats är det bara att göra sista veterinärchecken (Gränsveterinärintyget), stoppa in missarna i boxen samt plombera den, gråta en skvätt och vinka adjö!!

Den 26 september åkte vi från Borlänge tidigt på morgonen, mot Arlanda. Lite konstigt kändes det, att skicka kattungar så långt bort, och aldrig få se dem igen.

Först åkte vi till SAS Cargo och gjorde klart alla färdhandlingar, sedan vidare till Cargo Center för att träffa gränsveterinär och få ifyllt det sista dokumentet i luntan. Klockan halv elva var allt klart, missarna var resfärdiga, boxen var plomberad och dokumenten fasttejpade utanpå boxen. Vi kliade dem på nosen, sade "hej då", och hoppades på en lugn resa, utan problem. Sedan vände vi hemåt mot Borlänge, och jag lovar, det var pirrigt!!

Halv åtta på söndag morgon ringer telefon hemma hos oss, det var Dot från Dunedin. Pojkarna var hämtade på flygplatsen, hade utforskat huset, ätit och gått på låda och mådde jättebra!! Jag fick till och med lyssna till en spinnande Xenon i telefon, för att försäkras om att allt var OK.

Det är bara att konstatera att det är betydligt enklare och mindre påfrestande för ens nerver att själv importera katt än att skicka iväg runt halva jorden. Men...skall man själv få köpa från uppfödare långt bortifrån måste man ju någon gång själv kunna tänka sig att skicka iväg. Fast inte blir det många gånger under ens livstid, det är alldeles för påfrestande och gastkramande timmar man går igenom innan man får veta att resan gått bra och de är på plats!

Lisa Karlsson
Ma'ha Gita Birmor

